

Norwegia odpisała 90% ludności długi hipoteczne

9 września 2012

W 1997, Norwegia wprowadziła umorzenie długów i „odpisała” 90% krajowych długów hipotecznych.

Zrobiono to, udokumentowano i całkowicie ukryto przed światem i przed światowymi mediami aż do 19 kwietnia 2012 r. Do tej daty zapanowała zupełna i totalna cenzura wszelkich informacji związanych z umorzeniem długów, i to na całym świecie.

MFW przyznał, że celowa redukcja długów krajowych gospodarstw domowych może przynieść znaczące korzyści gospodarcze.

Najnowszy raport MFW stwierdza istnienie związku między wysokim poziomem długu wewnętrznego a wpływem na szansę ekonomicznej poprawy.

MFW stwierdził, że polityka celowej redukcji poziomu długu wewnętrznego, w tym umorzenia długów hipotecznych – mogą doprowadzić do znaczących korzyści gospodarczych.

Komentarze MFW pojawiły się w najnowszym numerze World Economic Outlook.

MFW mówi, że taka polityka może w poważnym stopniu zminimalizować negatywne skutki działania poziomu dźwigni finansowej na działalność gospodarczą.

W raporcie zauważono istnienie udowodnionego związku między wysokim poziomem zadłużenia podczas hossy na rynku wewnętrznym oraz skutkami nawisu wysokiego zadłużenia w stosunku do gospodarczej poprawy.

Okazuje się, że kraje, jak np. Irlandia, gdzie doszło do ogromnego wzrostu cen domów i pożyczania przez gospodarstwa domowe, przechodzi dłuższy niż przeciętny okres recesji po

tym, jak bańka spekulacyjna pęka.

Większa część tego przewlekłego okresu recesji ma związek z tym, że gospodarstwa domowe starają się zmniejszyć swój poziom zadłużenia, co z kolei prowadzi do zmniejszenia się poziomu wydatków w całej gospodarce powodując, że recesja się pogłębia.

„Ponieważ dług działa jak hamulec dla wzrostu gospodarczego, ważne jest, żeby zwolnić ten hamulec”, mówi autor raportu, Daniel Leigh.

MFW przebadął reakcje wielu krajów na sytuację, gdy wielka część populacji jest pod ciężarem wysokiego poziomu długów hipotecznych w czasie recesji i dowiedział się, że takie programy mogą pomóc uchronić się przed samonakręcającym się cyklem spadku cen domów i zmniejszającą się łączną podażą.

“Taka polityka jest szczególnie adekwatna dla gospodarki z ograniczoną możliwością ekspansjonistycznej makroekonomii, i w której sektor finansów otrzymał już rządowy raport” wynika z wniosków. Irlandia spełnia obydwa te kryteria.

Raport naświetla to, co nazywa „śmiałymi” programami redukcji długu gospodarstw domowych, wprowadzonymi w USA w latach 1930. oraz w Islandii w czasie kryzysu, co jak mówi, może „znaczaco zmniejszyć ilość bankructw i licytacji domów i znacznie zmniejszyć ciężar spłaty długów”.

Tym przykładom przeciwstawia inne, w jakich się nie udało, jak obecnie stosowane w USA i na Węgrzech, a także polityka uprawiana w Kolumbii oraz w krajach skandynawskich w latach 1990.

Tak samo, jak mówi o „śmiałym” podejściu, mówi też, że zabezpieczenie silnego sektora bankowego jest sprawą kluczową podczas obniżania wewnętrznego poziomu dźwigni finansowej. Stwierdza, że polityka w Kolumbii i na Węgrzech nie powiodła się, gdyż zepchnięto zbyt ciężar na i tak już osłabiony

sektor bankowy. Politykę należy tak zaplanować, aby mieć zachęty inwestycyjne dla banków i pożyczkobiorców, zwłaszcza oferując im realną alternatywę wobec bankructwa i licytacji.

MFW zauważa, że wsparcie rządowe dla programów restrukturyzacji długów wewnętrznych zakłada wyłonienie wygranych i przegranych. „Tarcia spowodowane przez taką redystrybucję mogą być jednym z powodów, dlaczego taka polityka była rzadko stosowana w przeszłości, z wyjątkiem sytuacji, gdy ogrom problemu stawał się widoczny, a naciski społeczne i polityczne wzmacniały się”.

Cytowane jest w tym raporcie inne badanie, jakie wykazało, że systemy polityczne mają tendencję do zwiększonej polaryzacji w dobie kryzysu finansowego, i stawia pytanie o problemy związane z podjęciem akcji zbiorowej – pożyczkobiorcy obciążeni hipotekami są gorzej politycznie zorganizowani niż banki – a to może działać hamująco na próby wprowadzania restrukturyzacji długów wewnętrznych.

W latach 30-tych administracja Roosevelta utworzyła organizację the Home Owners Loan Corporation (HOLC), jaka skupowała od banków zadłużenia przy pomocy obligacji rządowych, z gwarancjami federalnymi na kapitał i odsetki. Potem przeprowadzała restrukturyzację tych hipotek, aby stały się bardziej przystępne dla pożyczkobiorców.

80% zrestrukturyzowanych pożyczek (coś ok. 800 tysięcy) było chronionych przed przejęciem, a nieruchomości z hipoteką stopniowo sprzedawano po cenie nominalnej aż do końca programu w roku 1951. Sumy wydane na ten cel wyniosły w 1933 r. 8,4% amerykańskiego PKB.

W raporcie MFW czytamy: “główną cechą HOLC było skuteczne przekazywanie środków skrepowanym przez obciążenia gospodarstwom domowym i z bardzo marginalną skłonnością do przejadania środków, co uśmierzało negatywne skutki spadku całkowitego popytu” wywołanego przez recesję i potrzebę

delewarowania rynku wewnętrznego.

Podstawowym mechanizmem uczynienia z pożyczek instrumentu bardziej dostępnego dla klientów było przedłużenie terminu spłaty hipotek – czasem przez podwojenie tego czasu – i przypisanie pożyczce stałej raty procentowej zamiast zmiennej. W wielu wypadkach H0LC odpisał również na straty część kapitału, aby wartość pożyczki nie przekraczała 80% szacowanej wartości domu.

W przypadku Islandii, sytuacja była bardziej złożona w związku z o wiele większym odsetkiem ludności, jaki znalazł się w sytuacji podbramkowej, a także wskutek powszechnej praktyki udzielania pożyczek hipotecznych w walutach obcych.

Rząd i nowo powstałe banki islandzkie rozwinęły wzorzec, jaki może mieć zastosowanie w przypadku omawiania spraw restrukturyzacji z udziałem kredytobiorców i kredytodawców. Mają one służyć znacznemu umorzeniu długów i zaprojektowano je po to, aby ujednolicić zabezpieczony na nieruchomości dług z wartością zastawu (tzn. zrównać wartość pożyczki z wartością nieruchomości), a także dokonać harmonizacji obsługi długu ze zdolnością do jego spłaty.

MFW odkrył, że takie negocjacje sprawa po sprawie zabezpieczają prawa własności i redukują niebezpieczeństwo moralnego hazardu, lecz nabrał wody w usta. Tylko w styczniu tego roku ok. 35% spraw załatwiono wg procedury złożonych wniosków. Aby przyspieszyć ten proces, Islandia wprowadziła plan umorzenia długów, jaki przewiduje umorzenie bardzo zadłużonych hipotek do wysokości 110 % pożyczki zabezpieczonej na aktywach gospodarstw domowych.

MFW zauważył, że tylko wtedy, gdy wprowadzi się wszechstronną strukturę i ogłoszony zostanie wyraźny termin wygaśnięcia takiej ulgi, będzie można powiedzieć, że plan umorzenia ostatecznie dobiegł końca. Od stycznia 2012 r., od 15 do 20% islandzkich hipotek zostało objętych planem umorzeń albo prace

nad tym jeszcze trwają.

Jednak, mówi się, że osąd wciąż jeszcze nie może być wydany w sprawie realizacji planów Islandii, a jak bardzo Islandia może pomóc swym obywatelom stanąć na nogi i zminimalizować skalę hazardu moralnego, jaki ich dotknął, dopiero zobaczymy.

Źródło oryginalne: refreshingnews99.blogspot.in

Źródło polskie: [Stop Syjonizmowi](http://Stop.Syjonizmowi)